ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ CHARLES QUINEL

ΕΝΑ ΕΙΔΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ...

(ΗΤΟΙ Ο ΣΟΥΓΙΑΣ ΜΕ ΤΙΣ ΤΡΙΑΝΤΑΕΞΗ ΕΥΚΟΛΙΕΣ!)

('Ο πλανόδιος μικροπωλητὴς ἀνεβαίνει σ' ἕνα μόνιππο, ἀνοίγει τὴ βαλίτσα του καὶ χτυπῶντας δαιμονισμένα ἕνα μεγάλο βραχνὸ κουδοῦνι, ἀποτείνεται στοὺς περιέργους ποὺ μαζεύτηκαν γύρω του, λέγοντάς τους :).

Κυρίαι, δεσποινίδες καὶ κύριοι!

Ἕνα λεπτό, παρακαλῶ... Δὲν θὰ κάνω κατάχρησι τοῦ πολυτίμου καιροῦ σας... Ξέρω ἐκ πείρας ἀτομικῆς ὅτι ἡ ζωή σας εἶνε μικρή, ὅτι ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα κι' ὅτι ἡ περιστάσεις εἶνε λιγάκι δύσκολες...

... Θὰ αἰσθανόμουν τύψεις σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἂν σᾶς ἔκανα νὰ χάσετε δῶ πέρα μερικὲς στιγμὲς τζάμπα καὶ βερεσέ, ἀκούγοντάς με, χωρὶς νὰ βγάλετε καὶ μιὰ μικρὴ ὠφέλεια ἀπ' τὸ χασομέρι σας αὐτό...

... Ἔννοια σας ὅμως καὶ δὲν θὰ χάσετε... Θὰ σᾶς δείξω ἕνα μικρὸ ἐμπόρευμα, εἶδος πρώτης ἀνάγκης γιὰ ὅλους μας καὶ ἔχοντας ἀπὸ τώρα ἐμπιστοσύνη στὴ λεπτὴ κρίσι τοῦ νοήμονος καὶ σεβαστοῦ κοινοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κάνετε χαλάλι τὸν κόπο ποὺ μ' ἀκούσατε...

... Μὴν ἀραιώνετε, παρακαλῶ... Δὲν πρόκειται νὰ πληρώσετε τίποτε... Ψτ! Ψτ! Κύριος! Γυρίστε πίσω... Ἀκοῦστε με μονάχα.... Κουμπωθῆτε καλά, ἂν θέλετε... Λίγο μ' ἐνδιαφέρει αὐτό... Μόνον τὰ αὐτιά σας θέλω ξεκούμπωτα... Ὡραῖα... Λοιπόν...

... Πρὶν σᾶς δείξω τὸ ἀγρίως καταπληκτικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀντικείμενον ποὺ κρύβω στὴν τσέπη μου, εἶνε ἀπαραίτητος ἕνας μικρὸς πρόλογος, γιὰ νὰ νοιώσετε σὲ ὅλη του τὴν ἔκτασι τὸ σπουδαῖον τοῦ πράγματος.

... Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια λοιπόν, ταξείδευα γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μὲ τὸ τρικάρτο καράβι «Γοργόνα», ἕναν σκυλοπνίχτη πρώτης γραμμῆς, ποὺ μόλις βγῆκε στὸν ὠκεανὸ κι' εἶδε πῶς δὲν τἄβγαζε πέρα, ἐθεώρησε καλὸ νὰ μᾶς πετάξῃ στὶς ἀφιλόξενες ἀκτὲς τῆς Δυτικῆς Ἀφρικῆς...

... Γιατὶ τὸ ταξεῖδι μου αὐτό; Γιατὶ τὸ ναυάγιό μου ἐκεῖνο; Χμ!... Κάτι μικροαισθηματικές μου περιπέτειες τέλος πάντων ἦσαν ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς καταστάσεως, κι' ἀπάνω σ' αὐτὲς δὲν θὰ σᾶς πῶ λέξι, γιατὶ σέβομαι τὸν πολύτιμο καιρό σας καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸν καταχραστῶ, χασομερῶντας σας μὲ τὶς δικές μου παρλαπίπες!...

... Σκεφθῆτε λοιπόν, ὅτι μόλις ναυαγήσαμε, κανένας ἄνθρωπος στὸν κόσμο δὲν βρέθηκε στὴ θέσι τὴν τραγικὴ ποὺ ἦταν σὲ μένα γραμμένο νὰ βρεθῶ... Ἂς εἶνε... Λίγα λόγια καὶ καλά... Σκεφθῆτε μονάχα πῶς ὁ ὑποφαινόμενος, πάντοτε πρόθυμος καὶ πάντοτε στὶς διαταγές σας, βρέθηκε μισοπνιγμένος καὶ κοκκαλιασμένος ἀπ' τὸ κρύο, καβάλλα πάνω σ' ἕνα ἄδειο βαρέλι μέσα στὸ πέλαγος... Τὰ κύματα τέλος μ' ἔρριξαν στὶς ἄγριες ἐκεῖνες ἀκτὲς καὶ πιάστηκα ἄξαφνα αἰχμάλωτος ἀπὸ ἕνα μπουλοῦκι μαύρων καὶ σκελετωμένων ἀνθρωποφάγων!...

... Δεμένος χερόποδαρα, σωστὸ λουκάνικο ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν σχοινιῶν ποὺ φέρναν βόλτες στὸ κορμί μου, σὰν φασκιὲς μωροῦ παιδιοῦ, ὡδηγήθηκα στὸν τρομερό του βασιλιᾶ, προωρισμένος νὰ τοῦ χρησιμέψω γιὰ βραδυνὸς μεζές...

... Μοῦ ἔρριξε ἕνα μάτι λαίμαργο, λὲς κι' ἄρχισε κιόλας νὰ τραγανίζῃ τὰ παϊδάκια μου... Ὕστερα μοῦ εἶπε εἰς ἄπταιστον ἑλβετικὴν γλῶσσαν:

... — Ἄνθρωπε τοῦ Βορρᾶ, εἶμαι ὁ βασιλιᾶς τῶν Νιὰμ-Νιάμ... Θὰ σὲ φοκανίσω ψητόν, ἀπόψε κιόλας... Μονάχα μιὰ χάρι μπορῶ νὰ σοῦ κάνω: Ψητὸς θέλεις νὰ φαγωθῆς ἢ βραστός;

... Λιγάκι ἀκόμα καὶ θὰ μ' ἔπιανε μούρλια ἀπὸ τὴν τρομάρα μου, καθὼς εἶδα μάλιστα πλάϊ μου κάτι φοβερά, πελώρια μαχαίρια ἀπὸ φίνο ἀτσάλι, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μὲ κόβαν σὲ λίγο... Ἤμουν ἕτοιμος ν' ἀπαντήσω ἄρες-μάρες, γιατὶ μονάχα ὁ Θεὸς κι' ἡ ψυχή μου ἤξεραν σὲ τί θέσι βρισκόμουν, ὅπου νά!... καὶ πλησιάζει κοντά μου ἡ κόρη του, ἡ βασιλοποῦλα...

... Ἦταν μιὰ ξυπόλητη μαύρη καλλονή, καβουρντισμένη ἀπ' τὸ λιοπύρι, μὲ κοντὰ κατσαρὰ μαλλιά... Μὲ ρώτησε χαμογελάστα εἰς ἄπταιστον γαλλικὴν γλῶσσαν:

... Ὑποφέρω ἀπὸ χιονίστρες... Ξέρεις κανένα φάρμακο; Θέλω ἐπίσης νὰ δῶ καὶ τὴ μόδα τοῦ Παρισιοῦ. Ἔχεις μαζύ σου κανένα φιγουρίνι;

... Φιγουρίνι δυστυχῶς δὲν εἶχα μαζύ μου, μὰ στὸ πῖ καὶ φῖ τῆς ἔδωσα μιὰ συνταγὴ γιὰ τὶς χιονίστρες, ποὺ ἀνακουφίστηκε μονομιᾶς... Αὐτὸ ἦταν ἡ σωτηρία μου...

... Μοῦ κόψανε ἀμέσως τὰ σχοινιὰ μ' ἕνα πριόνι ἀπὸ ἐξαιρετικὸ γυαλιστερὸ ἀτσάλι, μὲ περιποιήθηκαν ὅσο μποροῦσαν κι' ὁ βασιλιᾶς τὴν ἄλλη μέρα μὲ ρώτησε τί θέλω νὰ τοῦ ζητήσω... Ὑποκλίθηκα εὐλαβικὰ καὶ εἶπα:

... Μεγαλειότατε, μοῦ φτάνει καὶ παραφτάνει ποὺ δὲν μὲ τραγανίσατε... Μόνον, ἂν ἐπιτρέπετε, νὰ σᾶς ρωτήσω ἀπὸ ποῦ προμηθεύεστε τὰ ἀσυναγώνιστα σὲ ποιότητα καὶ μοναδικὰ στὸν κόσμο μαχαίρια καὶ πρόνια ποὺ εἶδα χθὲς στὸ καλύβι σας;

... Χαμογέλασε ὁ μαῦρος ἡγεμὼν ἔτσι ποὺ κόντεψα νὰ τὸ κόψω λάσπη, σὰν εἶδα τὰ κάτασπρα σὰν τσακαλιοῦ δόντια του... Μὰ σκέφτηκα πῶς δὲν εἶχα πειὰ φόβο νὰ δοκιμάσω τὴν κόψι τους καὶ κρατήθηκα... Μοῦ εἶπε:

... — Τὸ κρατάω μυστικό, μὰ ἔσωσες τὴν κόρη μου καὶ θὰ στὸ πῶ. Τὰ σύνεργα ἐκεῖνα ποὺ εἶδες, μαχαίρια καὶ πρόνια, τὰ φαμπρικάρει ὁ γνωστὸς καὶ παλαιὸς Οἶκος «Πεντεκέξης καὶ Σία», στὸ Παρίσι... Ἡ ἀντρέσσα του εἶνε: ὁδὸς Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, ἀριθ. 27 βῆτα.

... Μὲ συγκίνησι τότε ὡρκίστηκα ν' ἀφιερώσω στὸ μέλλον ὅλη μου τὴ ζωὴ γιὰ τὸ πλασσάρισμα τῶν προϊόντων τοῦ πασιγνώστου στὴν Ὑψήλιο ἐργοστασίου αὐτοῦ, ποὺ τὰ βρῆκα στὰ τρίσβαθα τῆς Ἀφρικῆς καὶ κόντεψα νὰ κάνω τὴ γνωριμία τους στὸ κορμί μου, μὲ τρόπο λιγάκι ἀνάποδο καὶ τραγικό...

... Γι' αὐτὸ λοιπόν, κυρίαι, δεσποινίδες καὶ κύριοι, σᾶς παρουσιάζω σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ νεώτερα καὶ σπουδαιότερα προϊόντα τοῦ περιφήμου Οἴκου «Πεντεκέξης καὶ Σία», δηλαδὴ μιὰ καινούργια ἐφεύρεσί του.

... Τὸν περίφημο σουγιὰ μὲ τὶς τριανταέξη εὐκολίες!! Μάλιστα... Παρακαλῶ τὸ σεβαστὸν καὶ νοῆμον κοινὸν νὰ μὴ χάσκῃ, σὰν ν' ἀκούῃ ἀπίστευτα πράγματα...

... Δὲν σᾶς μιλάω γιὰ φούμαρα καὶ γιὰ πράσινα ἄλογα. Θὰ σᾶς μετρήσω τώρα, εὐθὺς ἀμέσως, τὶς τριανταέξη εὐκολίες τοῦ σουγιᾶ-μυστήριο, τοῦ σουγιᾶ-θαῦμα καὶ θὰ δῆτε μονάχοι σας τὴν ἀλήθεια... Ἄλλωστε... ἰδοὺ τὸ... ρόϊδον ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα, περικαλῶ...

... Ὁ σουγιᾶς-μυστήριο, κύριοι, ἔχει λεπίδια μὲ ἀτσάλι φίνο τῆς Ἀγγλίας, λαβὴ ἀπὸ κόκκαλο Γαλλίας καὶ εἶνε βιδωμένος γερὰ μὲ βίδες Γερμανίας... Ἔχει λεπίδι γιὰ ψωμί, λεπίδι γιὰ ραδίκια, καὶ λεπίδι γιὰ τοὺς κάλους... Ἴσαμε δῶ τρεῖς εὐκολίες...

.. Ἔχει ἐπίσης ἀπάνω του τιρμπουσὸν γιὰ τὶς μποτίλιες, κουμπωτῆρι γιὰ γοβάκια καὶ βελονάκι γιὰ δαντέλλες... Κουταλάκι τοῦ καφέ, κουταλάκι τῆς μουστάρδας, μαχαιράκι γιὰ κονσέρβες καὶ λεπίδι γιὰ τὰ στρείδια... Πηρουνάκι γιὰ τὸ φρουτο, πηρουνάκι γιὰ σαλάτα, βιοδολόγο καὶ τανάλια... Ξυλαράκι γιὰ τὰ δόντια, ξυλαράκι γιὰ τ' αὐτιά, λεπιδάκι γιὰ κεφαλοτύρι καὶ λιμίτσα τῶν νυχιῶν... Ἴσαμε δῶ 18 εὐκολίες...

... Ξυσυραφάκι, ψαλλιδάκι, μολυβάκι, γομαλάστιχα... Ὑποδεκάμετρο, πίπα, ἀναπτῆρα τῆς βενζίνας καὶ κραγιόνι γιὰ τὰ χείλια!... Μὴ γελᾶτε, γεαρέ μου!... Θὰ σᾶς χρειαστῆ γιὰ τὴν καλή σας, ἂν δὲν σᾶς χρειάστηκε ἀκόμα! Σκεφθῆτε πῶς ὕστερα ἀπ' τὸ ραντεβουδάκι σας καὶ τὶς βολτίτσες σας στὴν ἔρημη καὶ σκοτεινὴ δενδροστοιχία, θὰ εἶνε ἀπαραίτητο ἕνα σοβάντισμα στὰ ὄμορφα χειλάκια της, ποὺ τόσο γλυκὰ τὰ εἴχατε βρεῖ προηγουμένως... Καλὰ ἂν ἔχει στὴν τσαντοῦλα της τὸ κραγιόν... Ἂν ὅμως σώθηκε ἢ τὸ ξέχασε σπίτι ἢ τὸ ἔχασε;... Σώζετε τὴν κατάστασι τότε μὲ τὸν ὑπέροχο αὐτὸν σουγιᾶ ποὺ σᾶς προσφέρω, γεαρέ μου κομψευόμενε... Λοιπόν, ἴσαμε δῶ 26 εὐκολίες!...

... Συνέχεια.. Ἔχοιμε καὶ λέμε: Βουρτσάκι γιὰ τὰ δόντια, βουρτσάκι γιὰ τὰ νύχια, κλαδευτῆρι γιὰ σταφύλια καὶ τηλεσκόπιο...

... Μάλιστα, κύριοι!... Τηλεσκόπιο μικρὸ μέν, ἀλλὰ λέων!... Σᾶς ἀπειλεῖ κάποιος κίνδυνος;... Μὴ χάνετε καιρό... Ἀνοῖξτε τὸ τηλεσκοπάκι αὐτό, ἔτσι ὅπως κάνω ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ψάχτε τὸν ὁρίζοντα τριγύρω σας... Ἂν εἶνε κίνδυνος κάπου κοντά σας, θὰ τὸν δῆτε ἀσφαλῶς, ἄχ! πολὺ ἀσφαλῶς, ὅπως τὸν βλέπω ἐγὼ αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ πρόσωπο ἑνὸς πόλισμαν ποὺ μὲ μπάνισε καὶ μοῦρχεται κατὰ δῶθε... Δὲν ἔβγαλα ἄδεια τῆς Ἐφορείας, κύριοι, καὶ στρίβω ἀλὰ γαλλικὰ πρὶν μὲ γαντζώσει, εὐχαριστημένος τοὐλάχιστον ὅτι σᾶς ἀτέδειξα ἐμπράκτως πόσο χρήσιμος εἶνε ὁ σουγιᾶς αὐτός, ὁ μυστήριος...

Καὶ στρίβει, κάνοντας τὴν παπια...

('Ο πλανόδιος μικροπωλητὴς ρίχνει στὴν τσάντα του τὸν σουγιᾶ-μυστήριο, πηδάει ἀπ' τὸ μόνιππο καὶ στρίβει, κάνοντας τὴν πάπια...

Τὸ νοῆμον κοινὸν διαλύεται...

'Ο κ. πόλισμαν χασμουριέται...).

πῆστε ἐμένα! Δὲν ἀκοῦτε; Γιατί διστάζετε;...

Τρέχει τὸ αἷμα... Ἄχ, κακοῦργοι! Τὰ δάκρυα κι' οἱ θρῆνοι μου δὲν ἐμάλαξαν τὴ σκληρή σας καρδιά;...

Μοῦ πήρατε τὸν ἄντρα μου καὶ μ' ἀφήσατε ὁλομόναχη. Τί νὰ κάμω τώρα ἐγὼ χωρὶς αὐτόν;... Εἶμαι χαμένη, ἀφανισμένη, πεθαμένη!...

Ἄχ, πόσο σκληρὴ μᾶς φάνηκε ἡ τύχη! Γιατί νὰ βρεθοῦν τόσα ἐμπόδια μπροστά μας; Ἄβυσσος χάσκει ἀποκάτω μας καὶ θὰ μᾶς καταπιῇ...».

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε τὸ τέλος τῶν τόσο παθητικῶν κι' ἀπελπισμένων ἐπιστολῶν τῆς Ἐλοΐζας.